

stok & stav

*Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,
han lader mig ligge i grønne enge,
han leder mig til det stille vand.
Han giver mig kraft på ny,
han leder mig ad rette stier
for sit navns skyld.
Selv om jeg går i mørkets dal,
frygter jeg intet ondt,
for du er hos mig,
din stok og din stav er min trøst.*

(Salme 23:1-4)

Salme 23, som det ovenstående er taget fra, er uden tvivl en af de mest populære salmer i det Gamle Testamente. Salmens fire første vers bygger på billedet af Gud som Hyrden, der tager sig af sin hjord. I afslutningen af denne beskrivelse møder vi vendingen: "din stok og din stav er min trøst." Hvad ligger der egentlig i det? Og hvorfor tales der både om "stok" og "stav".

På den ene side var det almindeligt i hebraisk poesi at gentage det samme indhold med forskellige ord og sætninger. Det er et poetisk virkemiddel, som man med et teknisk udtryk har kaldt parallelisme.

Gentagelsen "Stok og stav" er imidlertid mere end poetisk virkemiddel; der er en væsentlig betydningsforskel mellem de to ord. "Stokken" var i de fleste tilfælde en metalbeslået kølle, som blev brugt til forsvar mod f.eks. fjendtlige dyr, mens "staven" var den kæp, som blev brugt til at lede flokken. De to ord udtrykker således forskellige sider af billedet af Gud som Hyrde: henholdsvis beskyttelse og ledelse.

Salme 23 er en Salme, som opmuntrer mennesker til en tillidsfuld hvile hos Gud. Et væsentligt element i det er, at den Himmelske Hyrde både ønsker at bruge stokken og staven, Han ønsker både at beskytte og lede. Og det er særdeles opmuntrende, som salmen konstaterer.

/ Bent Bjerring-Nielsen